

Sygn. akt VI GC 1708/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 08 czerwca 2018 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Justyna Supińska
Protokolant:	sekr. sąd. Dorota Moszyk

po rozpoznaniu w dniu 25 maja 2018 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 1 397,95 złotych (jeden tysiąc trzysta dziewięćdziesiąt siedem złotych dziewięćdziesiąt pięć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 17 lipca 2017 do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie oddala powództwo;

III. zasądza od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 286,86 złotych (dwieście osiemdziesiąt sześć złotych osiemdziesiąt sześć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VI GC 1708/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 17 lipca 2017 roku powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. kwoty 23 261,17 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 15 grudnia 2014 roku zawarł z Kancelarią (...) ramową umowę dotyczącą dochodzenia należnych mu wierzytelności. W ramach tejże umowy, w dniu 01 marca 2017 roku, powód zlecił B. F. dochodzenie wierzytelności z tytułu niezapłaconych faktur numer: (...) na kwotę 28 153,17 złotych, (...) na kwotę 27 951,75 złotych, (...) na kwotę 25 408,60 złotych, (...) na kwotę 25 408,60 złotych, (...) na kwotę 25 408,60 złotych, (...) na kwotę 9639,76 złotych, (...) na kwotę 2 952 złotych, (...) na kwotę 10 152,02 złotych. W wykonaniu powyższego zlecenia, Kancelaria (...) wezwał pozwanego do dobrowolnej zapłaty zadłużenia, a wobec nieskuteczności wezwania, wystąpił z powództwem o zapłatę uzyskując tytuł egzekucyjny w postaci nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym

z dnia 13 kwietnia 2017 roku wydany przez Sąd Okręgowy w Gdańsku w sprawie o sygn. akt IX GNc 227/17. Po doręczeniu orzeczenia pozwanemu, należność została przez niego uiszczona. Za wykonaną usługę dochodzenia należności powód zapłacił Kancelarii (...), zgodnie z zawartą umową, wynagrodzenie w kwocie 23 261,17 złotych stanowiące 15% wyegzekwowanej kwoty należności głównej (155 074,50 złotych). Powyższym kosztem powód obciążył pozwanego wystawiając mu w dniu 10 lipca 2017 roku notę obciążeniową.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 23 sierpnia 2017 roku w sprawie o sygn. akt VI GNc 4053/17 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W sprzeciwie od powyższego orzeczenia pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. wniósł o oddalenie powództwa z uwagi na bezzasadność roszczenia.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, że kwota 23 261,17 złotych zapłacona przez powoda firmie windykacyjnej jest nieadekwatna do nakładu pracy i ma charakter irracjonalny. Natomiast art. 10 ust. 2 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, z którego to przepisu powód wywodzi swoje roszczenie, stanowi o uzasadnionych kosztach odzyskania należności. Pozwany podniósł również, że w nakazie zapłaty w postępowaniu nakazowym Sąd Okręgowy w Gdańsku zasądził na rzecz powoda od pozwanego kwotę 3 617 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, trudno zaś uznać, że nakład pracy związany z wysłaniem wezwania do zapłaty, do czego sprowadzała się aktywność firmy windykacyjnej, wielokrotnie przewyższał nakład pracy pełnomocnika procesowego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. sprzedał (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. towary na łączną kwotę 238 110,02 złotych, w związku z czym wystawił szereg faktur, w tym faktury numer: (...) na kwotę 28 153,17 złotych, (...) na kwotę 27 951,75 złotych, (...) na kwotę 25 408,60 złotych, (...) na kwotę 25 408,60 złotych, (...) na kwotę 25 408,60 złotych, (...) na kwotę 9639,76 złotych, (...) na kwotę 2 952 złotych, (...) na kwotę 10 152,02 złotych.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. nie uregulował w terminie należności wynikających z powyższych faktur.

niesporne, a nadto: wezwanie do zapłaty – k. 26 akt, zeznania prezesa zarządu powoda F. B. – protokół rozprawy z dnia 25 maja 2018 roku – k. 139-141 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:21:51-00:32:09)

W dniu 15 grudnia 2014 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. zawarł z B. F. prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą Kancelaria (...) ramową umowę windykacji wierzytelności, której przedmiotem było przeprowadzenie czynności mających na celu wyegzekwowanie, na zasadach i w trybie określonym w umowie, wierzytelności potwierdzonych fakturami VAT lub tytułami wykonawczymi uzyskanymi przez zleceniodawcę.

Umowa przewidywała wynagrodzenie prowizyjne liczone od każdej kwoty wierzytelności wyegzekwowanej od dłużnika od dnia złożenia zlecenia przez zleceniodawcę. W przypadku zlecenia prowadzonego na podstawie faktur VAT, wynagrodzenie prowizyjne miało wynosić 15% kwoty wyegzekwowanej (+VAT). W przypadku zaś zlecenia prowadzonego na podstawie tytułów wykonawczych uzyskanych przez zleceniodawcę, wynagrodzenie prowizyjne miało wynosić 35% kwoty wyegzekwowanej (+VAT).

Strony uzgodniły również, że zleceniodawca zobowiązany jest do zapłaty zleceniobiorcy wynagrodzenia równego kosztom zastępstwa procesowego zasądzonych w tytule wykonawczym lub kosztom zastępstwa egzekucyjnego określonym przez właściwego komornika (+VAT), przy czym to wynagrodzenie jest należne zleceniobiorcy po wyegzekwowaniu tych kosztów od dłużnika.

umowa – k. 24-25 akt

Monity ze strony (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. o zapłatę należności wskazanych na powyższych fakturach nie przynosiły rezultatu.

Wówczas z inicjatywy (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., przy udziale M. S. – pracownika B. F. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Kancelaria (...), doszło do zawarcia ugody z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z., w której uznał on swoje zadłużenie. Ustalono również harmonogram spłat zaległych należności.

zeznania prezesa zarządu powoda F. B. – protokół rozprawy z dnia 25 maja 2018 roku – k. 139-141 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:21:51-00:32:09), zeznania świadka M. S. – protokół rozprawy z dnia 25 maja 2018 roku – k. 139-141 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:02:24-00:21:51)

W związku z tym, że (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. nie realizował postanowień ugody, w oparciu o umowę z dnia 15 grudnia 2014 roku, w dniu 01 marca 2017 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. zlecił B. F. prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą Kancelaria (...) wykonanie czynności windykacyjnych dotyczących wszystkich zaległości (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. w łącznej kwocie 238 110,02 złotych, w tym należności objętych fakturami numer: (...) na kwotę 28 153,17 złotych, (...) na kwotę 27 951,75 złotych, (...) na kwotę 25 408,60 złotych, (...) na kwotę 25 408,60 złotych, (...) na kwotę 25 408,60 złotych, (...) na kwotę 9639,76 złotych, (...) na kwotę 2 952 złotych, (...) na kwotę 10 152,02 złotych.

niesporne, a nadto: zeznania prezesa zarządu powoda F. B. – protokół rozprawy z dnia 25 maja 2018 roku – k. 139-141 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:21:51-00:32:09), zeznania świadka M. S. – protokół rozprawy z dnia 25 maja 2018 roku – k. 139-141 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:02:24-00:21:51)

W dniu 01 marca 2017 roku pracownik B. F. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Kancelaria (...) oddelegowany do obsługi (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. P. S., skierował do (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. wezwanie do zapłaty kwoty 238 110,02 złotych tytułem należności objętej dziewięcioma fakturami, w tym fakturami numer: (...) na kwotę 28 153,17 złotych, (...) na kwotę 27 951,75 złotych, (...) na kwotę 25 408,60 złotych, (...) na kwotę 25 408,60 złotych, (...) na kwotę 25 408,60 złotych, (...) na kwotę 9639,76 złotych, (...) na kwotę 2 952 złotych, (...) na kwotę 10 152,02 złotych – w terminie do dnia 06 marca 2017 roku, pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego.

wezwanie do zapłaty wraz z dowodem nadania – k. 26-27 akt, zeznania prezesa zarządu powoda F. B. – protokół rozprawy z dnia 25 maja 2018 roku – k. 139-141 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:21:51-00:32:09), zeznania świadka M. S. – protokół rozprawy z dnia 25 maja 2018 roku – k. 139-141 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:02:24-00:21:51)

Wobec braku zapłaty należności z powyższych faktur w określonym terminie, w dniu 08 marca 2017 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. – reprezentowany przez radcę prawnego Ł. K. wystąpił do Sądu Okręgowego w Gdańsku przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. z pozwem o zapłatę kwoty 155 074,50 złotych.

W dniu 13 kwietnia 2017 roku Sąd Okręgowy w Gdańsku w sprawie o sygn. akt IX GNc 227/17 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym uwzględniając żądanie pozwu w całości oraz zasądając od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. koszty procesu, w tym kwotę 3 617 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Powyższy nakaz zapłaty uprawomocnił się.

nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym – k. 28-29 akt, zeznania świadka M. S. – protokół rozprawy z dnia 25 maja 2018 roku – k. 139-141 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:02:24-00:21:51)

W dniu 19 kwietnia 2017 roku w oparciu o powyższy nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. reprezentowany przez radcę prawnego Ł. K. skierował do

komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Miastku Ireneusza Kowalskiego wniosek o wykonanie zabezpieczenia roszczenia poprzez zajęcie: wierzytelności z rachunku bankowego obowiązanego ustalonego w trakcie postępowania egzekucyjnego, ruchomości należących do obowiązanego znajdujących się w miejscach ustalonych w trakcie postępowania egzekucyjnego, wierzytelności przysługujących obowiązanemu ustalonych w trakcie postępowania egzekucyjnego oraz udziałów i praw należnych obowiązanemu od innych podmiotów gospodarczych.

wniosek o wszczęcie postępowania zabezpieczającego – k. 1-2 akt postępowania o zabezpieczenie prowadzonych przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Miastku Ireneusza Kowalskiego w sprawie o sygn. akt Km 934/17, pełnomocnictwo – k. 4 akt postępowania o zabezpieczenie prowadzonych przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Miastku Ireneusza Kowalskiego w sprawie o sygn. akt Km 934/17

W toku postępowania zabezpieczającego prowadzonego pod sygn. akt Km 934/17 komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Miastku Ireneusz Kowalski we własnym zakresie ustalił rachunki bankowe dłużnika, należące do niego pojazdy oraz występował o udostępnienie danych w celu uzyskania informacji o mieniu dłużnika mogącego podlegać zajęciu zgodnie z wnioskiem wierzyciela.

Wnioski do komornika sądowego składane przez pełnomocnika (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. radcę prawnego Ł. K. w toku tego postępowania nie zawierały żadnych informacji dotyczących składników mienia dłużnika i miejsca ich przechowywania.

zlecenie – k. 12 akt postępowania o zabezpieczenie prowadzonych przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Miastku Ireneusza Kowalskiego w sprawie o sygn. akt Km 934/17, wniosek o udostępnienie danych lub informacji z Centralnej Ewidencji Pojazdów – k. 20 akt postępowania o zabezpieczenie prowadzonych przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Miastku Ireneusza Kowalskiego w sprawie o sygn. akt Km 934/17, wezwanie do złożenia wyjaśnień – k. 18 akt postępowania o zabezpieczenie prowadzonych przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Miastku Ireneusza Kowalskiego w sprawie o sygn. akt Km 934/17

W dniu 20 kwietnia 2017 roku komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Miastku Ireneusz Kowalski zawiadomił (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. o zajęciu rachunku bankowego i wierzytelności należnych mu od Urzędu Skarbowego w B., a także o nowym zajęciu ruchomości z zaznaczeniem w protokole z pierwszego zajęcia z dnia 27 marca 2017 roku w sprawie o sygn. akt Km 710/17 dokonanym w siedzibie oddziału dłużnika w K..

zawiadomienie o zajęciu rachunku bankowego – k. 21 akt postępowania o zabezpieczenie prowadzonych przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Miastku Ireneusza Kowalskiego w sprawie o sygn. akt Km 934/17, zawiadomienie o zajęciu wierzytelności – k. 22 akt postępowania o zabezpieczenie prowadzonych przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Miastku Ireneusza Kowalskiego w sprawie o sygn. akt Km 934/17, zawiadomienie o nowym zajęciu ruchomości – k. 27 akt postępowania o zabezpieczenie prowadzonych przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Miastku Ireneusza Kowalskiego w sprawie o sygn. akt Km 934/17, protokół zajęcia ruchomości (zabezpieczenie) w sprawie o sygn. akt Km 710/17 wraz z załącznikami – k. 28-32 akt postępowania o zabezpieczenie prowadzonych przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Miastku Ireneusza Kowalskiego w sprawie o sygn. akt Km 934/17, protokół – k. 35-43 akt postępowania o zabezpieczenie prowadzonych przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Miastku Ireneusza Kowalskiego w sprawie o sygn. akt Km 934/17

W dniu 07 lipca 2017 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. uiścił na rachunek bankowy (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 155 074,50 złotych tytułem zapłaty za faktury numer: (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...).

potwierdzenie przelewu – k. 30 akt

Dnia 10 lipca 2017 roku B. F. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą Kancelaria (...) wystawił na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. fakturę numer (...) na kwotę 23 261,17 złotych netto

(28 611,24 złotych brutto) tytułem zapłaty za usługę windykacyjną (prowizja w wysokości 15% od kwoty 155 074,50 złotych).

faktura – k. 31 akt

W dniu 10 lipca 2017 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. zapłacił B. F. kwotę 43 931,28 złotych, w tym tytułem zapłaty faktury numer (...).

Tego samego dnia (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wystawił (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. notę obciążeniową na kwotę 23 261,17 złotych z tytułu kosztów odzyskiwania należności z powodu opóźnień w zapłacie faktur numer: (...), (...), (...) (...),(...), (...), (...), (...), z terminem płatności do dnia 14 lipca 2017 roku.

Należność ta nie została uiszczona przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z..

potwierdzenie przelewu – k. 32 akt, nota obciążeniowa wraz z dowodem nadania – k. 33-35 akt

Postanowieniem z dnia 20 kwietnia 2017 roku komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Miastku Ireneusz Kowalski ustalił koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu w celu wykonania zabezpieczenia na kwotę 1 350 złotych.

Powyższa kwota została wyegzekwowana od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z..

Postanowieniem z dnia 18 sierpnia 2017 roku komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Miastku Ireneusz Kowalski umorzył postępowania w celu wykonania zabezpieczenia z ruchomości (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z..

postanowienie – k. 19, 57, 58, 59-60 akt postępowania o zabezpieczenie prowadzonych przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Miastku Ireneusza Kowalskiego w sprawie o sygn. akt Km 934/17, zeznania świadka M. S. – protokół rozprawy z dnia 25 maja 2018 roku – k. 139-141 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:02:24-00:21:51)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wymienionych dowodów z dokumentów przedłożonych przez powoda w toku postępowania, których zarówno autentyczność, jak i prawdziwość w zakresie twierdzeń w nich zawartych, nie budziła wątpliwości Sądu, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary, tym bardziej, że nie były one kwestionowane w zakresie ich mocy dowodowej przez żadną ze stron. Sąd wziął również pod uwagę oświadczenia stron uwzględniając je jednakże w takim jedynie zakresie, w jakim nie były one kwestionowane przez stronę przeciwną. Nadto Sąd oparł swoje ustalenia także na treści dokumentów zgromadzonych w aktach postępowania o zabezpieczenie prowadzonego przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Miastku Ireneusza Kowalskiego w sprawie o sygn. akt Km 934/17, których autentyczność nie była kwestionowana przez żadną ze stron niniejszego postępowania. Sąd również nie znalazł podstaw do podważenia ich wiarygodności i mocy dowodowej, co pozwalało uznać je za miarodajne źródło informacji o stanie faktycznym sprawy. W tym miejscu wskazać należy, że z akt tych bynajmniej nie wynika wskazywana przez świadka M. S. okoliczność współpracy jego, czy B. F. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Kancelaria (...) z komornikiem sądowym w sprawie o sygn. akt Km 934/17, w szczególności poprzez wskazywanie przez świadka komornikowi sądowemu prowadzącemu postępowanie w tej sprawie mienia dłużnika (pозwanego) mającego podlegać zajęciu i miejsca jego przechowywania. Informacji o konkretnych składnikach mienia nie zawierają także wnioski uprawnionego, a nadto brak jest w tych aktach dowodu, w postaci chociażby notatki, że w toku postępowania B. F., czy jego pracownik – świadek M. S., przekazywali komornikowi sądowemu informacje o składnikach mienia pozwanego i miejscu, gdzie się ono znajduje. Wręcz przeciwnie, to komornik sądowy poszukiwał tegoż mienia składając wnioski do odpowiednich instytucji. Sąd miał też na uwadze, że w czasie prowadzenia postępowania zabezpieczającego w sprawie o sygn. akt Km 934/17 ruchomości pozwanego były już zajęte przez tego komornika sądowego w sprawie o sygn. akt Km 710/17, czego dokonano w dniu 27 marca 2017 roku, a zatem czynność komornika sądowego polegała jedynie na nowym zajęciu

znanego już komornikowi sądowemu oraz powodowi – wierzycielowi mienia. Warto w tym miejscu zaznaczyć również, że zajęcia ruchomości w toku postępowania komorniczego w sprawie o sygn. akt Km 710/17 dokonano w siedzibie oddziału pozwanej spółki, przy czym do jej ustalenia nie były potrzebne żadne działania poszukiwawczo – detektywistyczne świadka, a wyłącznie analiza wpisu pozwanej spółki w rejestrze przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego.

Z powyższych względów Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka M. S. w zakresie, w jakim świadek wskazywał na zasługi B. F. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Kancelaria (...) dla skutecznego przeprowadzenia postępowania zabezpieczającego w sprawie o sygn. akt Km 934/17. Jednocześnie budzi zdumienie Sądu upatrywanie czynności ułatwiających zaspokojenie wierzyciela (powoda) podejmowanych w ramach przedmiotowego zlecenia w czynności udania się świadka M. S. razem z komornikiem sądowym do magazynu pozwanego, w którym znajdował się towar następnie zajęty przez tego komornika sądowego. Sąd miał również na uwadze, że B. F. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą Kancelaria (...) nie podejmował żadnych czynności na etapie postępowania sądowego, pozew i inne pisma procesowe, jak wynikało z zeznań świadka, składał pełnomocnik wierzyciela radca prawny Ł. K., podobnie w toku postępowania egzekucyjnego (poza omówionymi wyżej czynnościami świadka M. S. polegającymi na towarzyszeniu komornikowi sądowemu w działaniach terenowych), przy czym jakkolwiek czynności były podejmowane przez niego w sposób sprawny, co niewątpliwie przelożyło się na szybkość uzyskania zaspokojenia przez wierzyciela, są to jednak normalne działania w toku postępowania sądowego i egzekucyjnego, za które uzyskano gratyfikację w postaci kosztów zastępstwa procesowego.

Jakkolwiek uznając za wiarygodne zeznania świadka M. S. relacjonującego działania polegające na przesądowym wezwaniu dłużnika do zapłaty (co znajduje potwierdzenie w dokumencie – wezwaniu do zapłaty), czy rozmów z dłużnikiem, to jednakże nie sposób uznać, ażeby jedno pisemne wezwanie do zapłaty, czy monity mailowe, bądź telefoniczne wykraczały poza zwykłe działania windykacyjne. Co więcej, działania te nie przyniosły spodziewanego przez wierzyciela rezultatu, konsekwencją czego było wystąpienie z powództwem o zapłatę.

Odnosząc się do zeznań prezesa zarządu powoda F. B., to Sąd uznał je za wiarygodne. Akcent tychże zeznań położony jednakże został na próbę zrjonalizowania umówionej przez strony wysokości kosztów windykacji w kwocie 15%. Zdaniem powoda, owa wysokość należności rekompensowana jest brakiem konieczności uiszczania zaliczek, czy przedpłat oraz tym, że ryzyko niepowodzenia windykacji obciążało zleceniobiorcę. Jakkolwiek zeznania te dowodzą, że z punktu widzenia powoda oferta współpracy jest korzystna, zaś współpraca w zakresie realizacji tejże umowy układa się dobrze, nie oznacza to jednakże, że koszty z ową współpracą związane powinien w całości ponieść dłużnik, o czym szerzej w dalszej części uzasadnienia.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 25 maja 2018 roku Sąd pominął dowód z zeznań pozwanego w charakterze strony, albowiem osoby uprawnione do jego reprezentowania, mimo prawidłowego wezwania, nie stawiły się na rozprawę i nie usprawiedliwiły swojej nieobecności.

Oświadczeniem złożonym na rozprawie w dniu 14 marca 2018 roku pełnomocnik powoda cofnął wniosek o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka B. F..

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie jedynie w niewielkim zakresie.

W niniejszej sprawie powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. kwoty 23 261,17 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów odzyskiwania należności wywodząc swoje roszczenie z treści art. 10 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2016 roku, poz. 684), zgodnie z którym wierzycielowi od dnia nabycia uprawnienia do odsetek przysługuje od dłużnika, bez wezwania, równowartość kwoty 40 euro przeliczonej na złote według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne, stanowiącej

rekompensatę za koszty odzyskiwania należności. Oprócz tej kwoty wierzycielowi przysługuje również zwrot, w uzasadnionej wysokości, poniesionych kosztów odzyskiwania należności przewyższających tę kwotę (ust. 2).

Pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. kierując zarzuty przeciwko żądaniu pozwu podnosił, że koszty windykacji poniesione przez powoda są zawyżone, zaś działania firmy windykacyjnej sprowadzały się jedynie do wysłania wezwania do zapłaty.

Mając na uwadze powyższe stanowiska stron wskazać należy, iż w rozpoznawanej sprawie poza sporem pozostawało, że strony łączyły umowy sprzedaży, a więc transakcje handlowe w rozumieniu przepisów ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, o której mowa powyżej. Bezspornym było również to, iż pozwany nie zapłacił powodowi w uzgodnionym terminie wynikających z przedmiotowych faktur należności stanowiących ceny zakupu. Co do zasady zatem powodowi przysługiwało uprawnienia do zlecenia wykonania czynności windykacyjnych profesjonalnemu podmiotowi i tym samym – co do zasady – powodowi przysługuje zwrot kosztów odzyskiwania należności poniesionych z tytułu opóźnienia w ich zapłacie przez pozwanego.

W tym miejscu wskazać należy, że rekompensata za koszty odzyskiwania należności w wysokości 40 euro przewidziana w art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2016 roku, poz. 684) przysługuje wierzycielowi bez konieczności wykazania, że koszty te zostały poniesione i roszczenie o taką rekompensatę powstaje po upływie terminów zapłaty określonych w umowie lub ustalonych zgodnie z art. 7 ust. 3 i art. 8 ust. 4 tej ustawy.

Natomiast w sytuacji, gdy wierzyciel domaga się zwrotu dalszych kosztów, tak jak ma to miejsce w niniejszej sprawie, wówczas winien on udowodnić fakt ich poniesienia, a także zasadność ich poniesienia, tj. zarówno wysokość, jak i okoliczność, że wysokość ta jest w okolicznościach danej sprawy wysokością uzasadnioną. Przepis art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2016 roku, poz. 684) wyraźnie bowiem stanowi, że zwrotowi podlegają jedynie koszty poniesione w uzasadnionej wysokości. Takie sformułowanie zaś nakłada na Sąd obowiązek zbadania z punktu widzenia tego kryterium kwoty poniesionej przez wierzyciela, której zasądzenia domaga się w procesie. Oznacza to, że wykluczona jest zupełna dowolność dla wierzyciela, jeżeli chodzi o skalę wydatków poniesionych w celu odzyskiwania danej należności (tak Sąd Okręgowy w Gdańsku w uzasadnieniu wyroku z dnia 19 grudnia 2016 roku w sprawie XII Ga 701/16). O wysokości tych kosztów winny więc rozstrzygać okoliczności konkretnej sprawy, a nie jedynie ustanowione z góry reguły pomiędzy wierzycielem a windykatorem (np. określony procent prowizji), co oznacza, że konieczne jest wzięcie pod uwagę takich okoliczności, jak rozmiar i czasokres czynności związanych z działaniami windykacyjnymi. To powód zatem po myśli art. 6 k.c. winien wykazać, że rodzaj i ilość wykonanych przez firmę windykacyjną czynności, jak również okres odzyskiwania należności, uzasadniał dochodzenie kwoty w wysokości żądanej pozwem (tamże).

Odnosząc się do kwestionowanej przez pozwanego wysokości poniesionych przez powoda kosztów odzyskiwania należności wskazać należy, iż z tytułu wykonanych czynności windykacyjnych B. F. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą Kancelaria (...) w dniu 10 lipca 2017 roku obciążył powoda fakturą numer (...) na kwotę 23 261,17 złotych z tytułu prowizji w wysokości 15% liczonej od kwoty 155 074,50 złotych. Niezależnie od tego, działający w ramach tego podmiotu gospodarczego radca prawny Ł. K. reprezentujący powoda w postępowaniu sądowym, zabezpieczającym i egzekucyjnym, uzyskał od powoda przyznane mu w nakazie zapłaty w postępowaniu nakazowym oraz postanowieniach komornika sądowego koszty zastępstwa, po ich wyegzekwowaniu od dłużnika.

Po wszechstronnym rozważeniu całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd doszedł do przekonania, iż powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. nie wykazał zasadności kosztów poniesionych z tytułu opóźnienia w zapłacie przez pozwanego należności, o których stanowi art. 10 ust 2 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych.

Podkreślenia raz jeszcze wymaga, że o ile rekompensata za koszty odzyskiwania należności w wysokości 40 euro, przewidziana w art. 10 ust. 1 omawianej ustawy przysługuje wierzycielowi bez konieczności wykazania, że koszty te zostały poniesione, to roszczenie przewidziane w ust. 2 wymaga udowodnienia faktu poniesienia kwoty objętej

żądaniem, a także zasadności jej poniesienia. Właściwa wykładnia omawianego przepisu z jednej strony winna uwzględniać ochronę wierzyciela, który ma prawo sięgnąć po środki windykacyjne w razie opóźnienia w wykonaniu wymagalnego zobowiązania, z drugiej strony nie można stracić z pola widzenia potrzeby ochrony dłużnika przed takimi działaniami wierzyciela, które prowadziłyby do nadmiernego i nieuzasadnionego okolicznościami sprawy wzrostu zadłużenia z tytułu kosztów windykacji. Wysokość kosztów windykacji, podlegających zwrotowi na podstawie art. 10 ust. 2 ustawy winna więc uwzględniać interesy obu stron, a o wysokości tych kosztów powinny rozstrzygać okoliczności konkretnej sprawy, a nie ustanowione z góry reguły pomiędzy wierzycielem a windykatorem. Nie jest zatem tak, że w każdym przypadku wynagrodzenie należne windykatorowi zgodnie z umową, zobowiązany będzie ostatecznie pokryć dłużnik.

Warto w tym miejscu zaznaczyć, że w myśl umowy z B. F. prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą Kancelaria (...), zleceniodawca (powód) zobowiązany jest do zapłaty zleceniobiorcy wynagrodzenia prowizyjnego liczonego od każdej kwoty wierzytelności wyegzekwowanej od dłużnika od dnia złożenia zlecenia przez zleceniodawcę. Tymczasem zauważyć należy, że należności w łącznej kwocie 155 074,50 złotych wynikające z faktur numer: (...) na kwotę 28 153,17 złotych, (...)na kwotę 27 951,75 złotych, (...)na kwotę 25 408,60 złotych, (...)na kwotę 25 408,60 złotych, (...)na kwotę 25 408,60 złotych, (...)na kwotę 9639,76 złotych, (...)na kwotę 2 952 złotych, (...) na kwotę 10 152,02 złotych, nie zostały wyegzekwowane od dłużnika w toku postępowania egzekucyjnego, ale przez niego zapłacone przelewem na rachunek bankowy powoda w dniu 07 lipca 2017 roku. Gdyby natomiast interpretować omawiany zapis umowy mówiący o kwocie wierzytelności „wyegzekwowanej” jako obejmujący każdy przypadek wywiązania się dłużnika z obowiązku płatności na rzecz wierzyciela, po dniu zlecenia windykacji, należałoby dojść do wniosku, że w takiej sytuacji obowiązek zapłaty wynagrodzenia prowizyjnego odrywałby się całkowicie od rzeczywistego wkładu firmy windykacyjnej w odzyskanie należności od dłużnika. O ile, na zasadzie swobody umów, strony umowy o windykację mogą ustalić między sobą tego rodzaju warunki, o tyle nie może to bezpośrednio kształtować sytuacji dłużnika, który przecież nie miał żadnego wpływu na kształtowanie zapisów takiej umowy.

Jakkolwiek prezes zarządu powodowej spółki w swoich zeznaniach wyrażał zadowolenie ze współpracy z firmą windykacyjną B. F. wskazując na jej profesjonalizm i skuteczność, to należy mieć na względzie, że dowiedzenie owej skuteczności na gruncie sprawy niniejszej leżało w interesie powoda. Co więcej, strona powodowa w znacznej mierze znamion profesjonalizmu upatrywała w dobrym kontakcie z tą firmą i orientacji w przebiegu procedury windykacyjnej. Nie kwestionując prawdziwości tychże twierdzeń należy jednak zauważyć, iż orientacja w przebiegu postępowania windykacyjnego nie przekłada się bezpośrednio na aktywny udział w tymże. Innymi słowy to, że np. firma windykacyjna pozostaje w kontakcie z komornikiem sądowym wcale nie oznacza, że ów kontakt przyspiesza postępowanie egzekucyjne i zwiększa jego skuteczność. Również podnoszona przez świadka M. S. okoliczność obecności świadka podczas czynności zajęcia ruchomości należących do pozwanego, swoiste towarzyszenie komornikowi sądowemu w tej czynności, w żaden sposób nie wskazuje na działania zleceniobiorcy mające prowadzić do wyegzekwowania należności (takie działania podejmował bowiem komornik sądowy, a nie świadek).

Nadto, na potwierdzenie zasadności dochodzenia kwoty żądanej pozwem powód przedstawił jedno wezwanie do zapłaty, po czym – po bezskutecznym upływie wyznaczonego terminu z dniem 06 marca 2017 roku, już w dniu 08 marca 2017 roku radca prawny współpracujący z firmą windykacyjną złożył przeciwko pozwanemu pozew o zapłatę. Jak wynika z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie polubowne działania powoda oraz firmy windykacyjnej nie przyniosły żadnego efektu. Dopiero uzyskanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym oraz wszczęcie postępowania w przedmiocie wykonania zabezpieczenia zmobilizowało dłużnika do zapłaty. Warto przy tym zaznaczyć, że (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. poniósł już związane z tym koszty. Od dłużnika wyegzekwowano bowiem koszty zastępstwa procesowego (za postępowanie nakazowe) oraz koszty zastępstwa w postępowaniu komorniczym (zabezpieczającym). Nie sposób przy tym nie dostrzec, że cała opiewająca na kwotę 238 110,02 złotych zaległość dłużnika nie została objęta jednym pozwem, co przekłada się na zwielokrotnienie kosztów zastępstwa procesowego obciążających pozwanego. Co więcej, aktywność pełnomocnika powoda w sprawie o zapłatę kwoty 155 074,50 złotych sprowadzała się wyłącznie do wniesienia pozwu, bowiem

nakaz zapłaty uprawomocnił się i uzyskał on już od dłużnika swoje wynagrodzenie w postaci kosztów zastępstwa procesowego, a jak wynikało z zeznań świadka M. S. – on jako dedykowany powodowi pracownik B. F. w tym postępowaniu (sądowym) nie podejmował jakichkolwiek czynności. Jednocześnie, jak już wskazano w powyższej części uzasadnienia, w toku postępowania zabezpieczającego i egzekucyjnego, wnioski były składane także wyłącznie przez pełnomocnika wierzyciela – radcę prawnego, za które to czynności uzyskał on już również gratyfikację w postaci kosztów zastępstwa i budzące zdumienie są twierdzenia powoda, że firma windykacyjna uczestniczyła w postępowaniu zabezpieczającym, gdyż świadek M. S. towarzyszył komornikowi sądowemu w jego czynnościach terenowych.

W ocenie Sądu powód nie sprostał więc ciężarowi wykazania, że żądanie przekraczające ustawowy ryczałt 40 euro było uzasadnione, nie zaś dowolne. Wynagrodzenie żądane od pozwanego musi być przynajmniej w pewnym stopniu adekwatne do wykonanej pracy ponadstandardowej, która została określona ryczałtowo na kwotę 40 euro, przy jednoczesnym założeniu, że była ona celowa (tak Sąd Okręgowy w Gdańsku w uzasadnieniu wyroku z dnia 19 grudnia 2016 roku w sprawie XII Ga 701/16). W ocenie Sądu nie sposób uznać, że monity telefoniczne, czy wysłanie pisma w postaci jednego wezwania do zapłaty, to czynności ponad standard tych czynności, których celem jest skuteczna windykacja zaległych należności. Odnośnie zaś postępowania sądowego i zabezpieczającego, to jak już wskazano powyżej, firma windykacyjna podejmowała czynności za pośrednictwem radcy prawnego, które zostały wynagrodzone poprzez zapłatę kosztów zastępstwa, a jednocześnie nie zostały wykazane żadne inne czynności, jakie w tych postępowaniach miał wykonywać zleceniobiorca w celu windykacji należności w kwocie 155 074,50 złotych. Skoro bowiem działania polubowne okazały się bezskuteczne i konieczne było skierowanie sprawy do sądu, za co radca prawny działający w ramach Kancelarii (...) zainkasował koszty zastępstwa, a na etapie egzekucji komornik podejmował działania poszukiwawcze we własnym zakresie, nie można uznać, że powód wykazał zasadność poniesienia spornych kosztów.

Co więcej, zważywszy, że firma windykacyjna B. F. „obsługiwała” całą wierzytelność powoda wobec (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. w kwocie 238 110,02 złotych wynikającą z 9 niezapłaconych faktur, wszystkie jej działania dotyczyły całej tej należności, a nie poszczególnych kwot częściowych. Nawet zatem przyjmując, że jakkolwiek działalność firmy windykacyjnej B. F. zmotywowała pozwanego do uiszczenia zaległości, były to działania odnoszące się do całego długu, a nie tylko należności w kwocie 155 074,50 złotych. Tym bardziej więc nie sposób uznać, aby nakład pracy tego podmiotu uzasadniał obciążenie dłużnika tak wysokimi kosztami odzyskiwania należności, zwłaszcza w kontekście poniesienia przez niego kosztów zastępstwa powoda w postępowaniu sądowym i komorniczym.

Nie ma oczywiście wątpliwości, że strony umowy o odzyskiwanie należności mogą samodzielnie ustalać wysokość kosztów dochodzenia należności, tyle tylko, że od dłużnika wierzyciel będzie mógł dochodzić kwoty przewyższającej kwotę 40 euro, jedynie, gdy wykaże, że było to uzasadnione okolicznościami konkretnej sprawy. W ocenie Sądu w niniejszej sprawie, powód nie wykazał zaś, ażeby okoliczności takie miały miejsce, stąd domaganie się przez powoda od pozwanego zapłaty kwoty objętej pozwem jest niezasadne w świetle art. 10 ust. 2 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2016 roku, poz. 684). Wskazać w tym miejscu należy, iż Sąd jakkolwiek związany był żądaniem pozwu, to nie pozostawał związany podstawą prawną żądania wskazaną przez powoda.

Mając zatem na względzie, że powód domagał się zapłaty z tytułu kosztów odzyskiwania należności od pozwanego, zasadnym było uwzględnienie powództwa jedynie w zakresie stanowiącym równowartość 40 euro i to od każdej transakcji handlowej (8) przeliczonych na złote według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne (a więc w niniejszej sprawie według kursu z dnia 31 października 2016 roku dla faktur numer:(...), (...), (...), (...), (...), tj. w wysokości 4,3267 złotych (za jedno euro) oraz według kursu z dnia 30 listopada 2016 roku dla faktur numer: (...), (...), (...), tj. w wysokości 4,4384 złotych (za jedno euro).

Mając powyższe na uwadze Sąd w punkcie I wyroku na podstawie art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2016 roku, poz. 684) w zw. z art. 481 k.c.

zasądził od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 1 397,95 złotych stanowiącej sumę równowartości (5 x 40 x 4,3267 złotych) + (3 x 40 x 4,4384 złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 17 lipca 2017 roku do dnia zapłaty.

Uznając zaś dalej idące żądanie pozwu za niezasadne z przyczyn wskazanych wyżej, Sąd orzekł jak w punkcie II wyroku na podstawie powyższych przepisów w zw. z art. 6 k.c. stosowanych a contrario.

O kosztach procesu Sąd orzekł jak w punkcie III wyroku zgodnie z zasadą stosunkowego ich rozdzielenia określoną w art. 100 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c.

W niniejszej sprawie powód wygrał sprawę w 6%, a pozwany w 94%. Koszty poniesione przez powoda wyniosły 4 781 złotych (opłata od pozwu – 1 164 złotych, koszty zastępstwa procesowego – 3 600 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 złotych). Pozwany nie poniósł żadnych kosztów.

Powodowi zatem należy się zwrot kosztów procesu w kwocie 286,86 złotych (6% z kwoty 4 781 złotych), którą Sąd zasądził na jego rzecz w punkcie III wyroku.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 15 czerwca 2018 roku